בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט רפי כרמל, סגן נשיא

ת"פ 16065-04-21

בעניין: **מדינת ישראל**

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים **המאשימה**

נגד

עלי אדקידק

ע"י ב"כ עו"ד דראושה עבד אל כרים **הנאשם**

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירת שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין תשל"ז – 1977 (להלן: "**החוק**") ובעבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק (בהכרעת הדין נכתב, בטעות, עבירה לפי סעיף 33 והטעות מתוקנת בזאת).

2. הצדדים הסכימו כי הנאשם יודה בעובדות כתב האישום, בכפוף לכך שבכל מקום בכתב האישום בו דובר בשטרות כסף, יבוא "מכשיר טלפון". כמו כן הוסכם כי יוטל על הנאשם עונש של 33 חודשי מאסר בפועל וכן תופעל, במצטבר, תקופת מאסר נוספת בת 6.5 חודשים מתקופה כוללת של 13 חודשים של מאסר מותנה הרובץ כנגד הנאשם משני תיקים אחרים.

3. ואלה המעשים על פי כתב האישום המתוקן:

ביום 21.3.21 בשעה 13:25 לערך, הגיע הנאשם לתחנת דלק פז שבדרך בית לחם 11 בירושלים. הנאשם הבחין במקום ברכב מסוג מאזדה לבנה, שהיה בשימושו של שלום קדוש, יליד 1947 (להלן: "**הרכב**" ו – "**הנפגע**" בהתאמה). הנאשם עצר ליד צדו הימני של הרכב והבחין מבעד לחלון במכשיר טלפון בתוך הרכב. הנאשם הסתובב סביב הרכב תוך שהוא מביט לצדדים וממתין לשעת כושר בכדי לגנוב את מכשיר הטלפון. הנאשם רכן לעבר הרכב, הכניס ידו הימנית וראשו מבעד לחלון,

נטל את מכשיר הטלפון שהיה ברכב ותחב אותו לכיסו. מיד לאחר מכן, הבחין הנפגע במעשיו של הנאשם, החל לרדוף אחריו והצליח לתפוס את ידו הימנית של הנאשם. על מנת להימלט עם מכשיר הטלפון ולהשתחרר מאחיזת הנפגע, הסתובב הנאשם לכיוון הנפגע וכתוצאה ממעשיו ונסיונו של הנאשם להיחלץ, נפל הנפגע, ראשו נחבט בעוצמה בכביש ונגרמו לו שברים בגולגולת ושברים בצווארו.

טענות הצדדים

טענות המאשימה

4. המאשימה טענה כי הסכמת הצדדים להטלת עונש של 33 חודשי מאסר בפועל, מביאה בחשבון, מחד, את מעשה עבירת שוד, שאינו מהחמורים, ומאידך, את התוצאה החמורה מאוד של המעשה, שכן המתלונן, באותו יום, הפסיד את חתונת בתו, הוא היה מחוסר הכרה תקופה ממושכת, עד היום הוא נמצא בשיקום ומצבו עדיין לא טוב. כמו כן, מצב בני המשפחה כולה השתנה בתכלית כתוצאה מהאירוע, הם היו בסבל עצום כשאביהם היה חסר הכרה ועד היום הם ממשיכים בטיפול בו בכל התחומים. בענין זה הגישה המאשימה הצהרת נפגע העבירה שניתנה ע"י בנו של הנפגע. לא אכנס לתוכן ההצהרה משום רצון המשפחה.

5. באשר לנאשם, הגישה המאשימה רישום פלילי של הנאשם וטענה כי יש לו 13 הרשעות קודמות, הוא נכנס ויוצא מבתי הכלא. בתיק האחרון ניתנה לו הזדמנות, אך בתקופה שהוא היה אסיר ברישיון הוא הפר את האמון שניתן בו, הפר את תנאי השליש ובנוסף גם ביצע את העבירות בתיק שלפנינו. המאשימה הגישה את פרוטוקול ההפקעה של ועדת השחרורים וטענה כי ההפקעה נעשתה מאחר שהנאשם הפר את תנאי השליש, ולא בגלל תיק זה, וכי הבקשה להפקעה הוגשה לפני שהנאשם עבר את העבירות דנן (הוגשו: רישום פלילי, שני גזרי דין של התנאים להפעלה, פלט מעצרים ומאסרים ופרוטוקול וועדת השליש לגבי המעשים שנעשו כשהיה אסיר ברישיון).

6. המאשימה מבקשת להטיל על הנאשם מאסר על תנאי משמעותי, קנס ופיצוי. באשר לפיצוי, הפנתה המאשימה לפסיקה וטענה כי בהטלת רכיב עונשי של פיצוי, בית המשפט אינו צריך להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם, אלא במה שראוי. לעניין המאסרים המותנים, טענה המאשימה כי נוכח הודאת הנאשם, היא מסכימה כי מחציתם תוטל בחופף ומחציתם השניה – במצטבר. כמו כן, לעמדתה, שיעור הפיצוי צריך להביא בחשבון את ההסכמות הללו. עוד טענה המאשימה כי אין מקום

לנכות את ימי המעצר של הנאשם, כיוון שהוא מרצה אותם כאסיר בתיק אחר. לשיטתה, אמנם סעיף 45 לחוק העונשין קובע כי המאסרים צריכים להיות בחופף, אך סעיף 22א' לחוק שחרור על-תנאי ממאסר, תשס"א-2001 , קובע כי על אף האמור בסעיף 45 לחוק העונשין, כאשר מדובר במאסר המופקע בהתאם לסעיף הזה, הכלל הוא שהוא שיוטלו במצטבר, ומכאן טוענת המאשימה כי לא נכון לנכות את תקופת המעצר.

טענות ההגנה

7. ההגנה מסכימה להטלת עונש מאסר בפועל בן 33 חודשים וכן להטלת 6.5 חודשי מאסר במצטבר, שהם מחצית מתקופת שני המאסרים המותנים העומדים לחובתו, כך שבסך הכל ירצה הנאשם מאסר בפועל למשך 39.5 חודשים.

8. באשר לנאשם, נטען כי הינו כבן 41, נשוי ואב לילדה בת 9. אכן, לנאשם עבר מכביד, הכולל עבירות רכוש וסמים, אך עבירות הרכוש בוצעו לצורך מימון שימושו בסמים מגיל צעיר. הנאשם משתייך למשפחה מכובדת ממזרח ירושלים ולא בכדי הוא מופיע לדיונים לבדו, כיוון שמשפחתו חשה בושה וכועסת עליו מאוד.

9. באשר לנסיבות ביצוע העבירות, טען הסנגור כי כתב האישום מדבר על גניבת מכשיר טלפון נייד. בעת שהודה הנאשם בכתב האישום, הביעה ההגנה הסתייגות מסעיף 6 שבו, וטענה כי הנאשם לא הדף את המתלונן בכוח לקרקע. נטען כי בסרטון המתעד את האירוע רואים בבירור שהנאשם לא הפעיל אלימות על המתלונן, אלא ניסה להשתחרר מאחיזת המתלונן, המתלונן איבד שיווי משקל ונפל. לרעת הנאשם, מה שמפריד בין גניבה לשוד, זהו חוט דק.

10. עוד נטען כי הנאשם הסכים למעצרו עד לתום ההליכים, הסכים להודות בכתב אישום מתוקן מבלי להשמיע עדים, קיבל אחריות ושיתף פעולה. הסנגור מבקש להטיל עליו את עונש המאסר החל מיום מעצרו על פי נהלי שב"ס. לעניין הפיצוי, נטען כי מדובר באדם אומלל, אשתו מרומניה, עובדת מעט, יש לו ילדה בת 9, והם נאבקים על פת לחם. למעשה, העונש שיוטל עליו בגין גניבת מכשיר טלפון נייד הוא כחמש שנות מאסר, ולכן מבקשת ההגנה להימנע מהטלת פיצוי.

11. הנאשם פנה לבית המשפט, אמר כי ביקש לחסוך מזמנו של בית המשפט, התפלל רבות על הנפגע, אמר כי מתחרט על מעשיו, אין לו אפשרות לשלם פיצויים ועונש המאסר שהסכים לו קשה דיו.

דיון

12. עבירת השוד פוגעת לא רק ברכושו של אדם, אלא גם בתחושת הביטחון האישי שלו ובשלוות נפשו. לא אחת עבירת השוד מתדרדרת לאלימות שתוצאתה קשה ואף קטלנית. הנאשם גנב מכשיר טלפון נייד לאחר שהבחין בו והמתין להזדמנות לבצע את תכניתו. הוא לקח את המכשיר לאחר שהכניס ידו וראשו מבעד לחלון רכבו של הנפגע בתעוזה בצהרי יום בתחנת דלק, ובחר לנסות להימלט עם שללו לאחר שהנפגע הבחין במעשיו. בשלב זה יכול היה הנאשם לחדול ממעשיו, אך החליט לדבוק במטרתו. הוא לא שעה לניסיון התנגדותו של הנפגע, אדם מבוגר, יליד 1947. למרבה הצער, נגרמו למתלונן לפגיעות רבות וקשות. הקרבן, שף בעל מוניטין, נפגע כשהוא מתכונן לחתונת בתו באותו ערב. כתוצאה מהפגיעה, הוא ובנו לא זכו להשתתף בחתונה. הצהרת הנפגע שהוגשה ע"י בנו של קרבן העבירה, שאת תוכנה לא אפרט בשל צנעת הפרט, מלמדת על פגיעה קשה בקרבן שהציבה אותו בין חיים למוות למשך מספר שבועות כשהוא מורדם ומונשם, לאחריהם החל בתהליך שיקום ממושך, שעודנו בעיצומו. באשר לעונש הראוי לנאשם, הנאשם הודה בביצוע העבירות, תרם לייעול ההליך ולחיסכון בזמן שיפוטי והביע חרטה על מעשיו. הנאשם, יליד 1980. לחובת הנאשם עבר פלילי עשיר ומכביד בגין עבירות רבות שביצע לאורך השנים, ובכללן עבירות רכוש רבות של גניבות רכב, חלקן בוצעו בצוותא, המעידות שהנאשם הרגיל עצמו לפגוע ברכושם של אחרים. הנאשם נדון לעונשי מאסר בפועל לתקופות ממושכות, המצטברות יחדיו לשנים ארוכות, שלא היה בהן כדי להסיטו מדרכו. הנאשם שב לבצע עבירות רכוש זמן קצר לאחר ששוחרר ממאסר, תוך שלא פעם עומדים תלויים בענייננו מאסרים מותנים שלא היה בהם או במאסרים הקודמים כדי להרתיעו. כך היה גם במקרה דנן. הנאשם ביצע את העבירות בתיק הנוכחי זמן לא רב לאחר שחרורו ממאסר ממושך, כשהוא אסיר ברישיון, ותוך שתלויים בענייננו שני מאסרים מותנים ברי הפעלה על ביצוע עבירות רכוש – האחד, בן 8 חודשים, שהוטל בת"פ 27176-08-17; השני, בן 5 חודשים, שהוטל בת"פ 25597-07-16. מפרוטוקול ועדת השחרורים שהגישה המאשימה, עולה כי הנאשם הפר את תנאי שחרורו המוקדם כאסיר ברישיון עוד קודם לביצוע העבירות בתיק שלפני והפר את האמון שניתן בו. לפיכך, מכלול הנתונים הללו מעידים על כישלון ההרתעה בענייננו של הנאשם ועל העדר מורא מהחוק.

13. בנסיבות אלה, נוכח כך שמדובר בהסכמה לעונש מאסר בפועל לתקופה ארוכה יחסית, ניתן לקבל את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים.

לפיכך, אני גוזר על הנאשם העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 33 חודשים.

ב. מורה על הפעלת מלוא תקופת המאסר המותנה שפוטל על הנאשם בתיק 25597-07-16 לתקופה של 5 חודשים, במצטבר לעונש שבסעיף א' לעיל.

ג. מורה על הפעלת התקופה של 1.5 חודשים מתוך מאסר מותנה שהוטל על הנאשם בת"פ 27276-08-17 (מתוך תקופת 8 חודשים). תקופה זו (של 1.5 חודשים) תצטבר לעונש שנקבע בסעיף א' לעיל ושאר התקופה תהא בחופף.

ד. תקופת המאסר בסעיפים א, ב', ג' לעיל (39.5 חודשים) תחל מיום סיום עונש המאסר אותו מרצה הנאשם כיום בגין הפקעת רשיונו כאסיר (בתיק וש"ר 21487-03-19, החלטה מיום 9/5/21).

ה. פיצוי כספי למתלונן בסך 150,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1/5/22.

ו. מאסר מותנה לתקופה של 8 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

זכות ערעור לבית משפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ב' אדר א' תשפ"ב, 03 פברואר 2022, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשם והנאשם בעצמו.

השופט רפי כרמל, סגן נשיא